IJsvogel

Ernest van der Kwast [schrijver te Rotterdam; www.ernestvanderkwast.nl]

▲ IJsvogel, vastgevroren in het ijs te Vlaardingen op 9 januari 2009, daags daarna uitgezaagd; aanwinstnummer 09-028. (Kees Moeliker)

De afgelopen 'strenge' winter zorgde voor ijs op de sloten en plassen. Tegenover onze ijspret stond de sterfte onder vogels die van voedsel uit open water afhankelijk zijn. Zo vond de ijsvogel (Alcedo atthis) *die sinds september 2008 vaste gast was op de steiger van de familie Broek in Vlaardingen de dood op het ijs en vroor erin vast. Dat was op 9 januari 2009. De dag erna zaagde vader Broek de ijsvogel uit het ijs en zijn dochter kwam hem - met schots en al - brengen, voor de collectie. Schrijver Ernest van der Kwast kwam naar het museum, raakte door deze ijsvogel geïnspireerd en schreef het navolgende:*

IJsvogel

De laatste keer dat ik je zag was aan de hand van mijn vader. Het was ochtend, winter. De wind floot, het licht was wit als krijt. Een licht dat door alles heen schijnt. Dwars door de dagen, door de jaren. Naar nu. Ik herinner me je als het mooiste blauw dat ik ooit zag. Geen zee, geen hemel was zo betoverend. En later zou ik vergeefs zoeken in de ogen van vrouwen in verre landen. Ik vond jou pracht nergens meer. Eén keer verdronk ik in irissen van ultramarijn in een Spaans vissersdorp. Ik had beter moeten weten. Mijn vader vertelde mij dat je zeldzaam was, en hij trok me verder. Ik bleef staan, betoverd. De dichteres uit het zuiden vraagt zich af hoe je dit schildert: dat je nooit weer daar zult lopen, tegenstribbelend aan de hand van je vader. Ik weet het niet. Alleen dit weet ik: het licht van die ochtend is zo fel dat het pijn doet. Het is de herinnering die steeds ouder wordt maar altijd even scherp blijft. Zo helder dat alles is zoals het was, en je gelooft: niets zal veranderen, niemand zal ooit sterven.

En nu staan we hier, oog in oog, alsof de tijd heeft stilgestaan. Maar we weten allebei beter. Jouw hart is gestopt en de betovering van blauw smelt, valt langzaam uit elkaar. In mijn hand rust geen andere hand. En dat terwijl ik niets liever zou willen dan tegenstribbelen.

Voor Vroege Vogels TV maakten Anneloek Sollart (regie), Rob Hodselmans (camera) en Caroline Hoeberechts (montage) een filmpje van een langzaam ontdooiende ijsvogel en van Ernest van der Kwast die het bovenstaande voordraagt. Het werd uitgezonden op 17 maart 2009 en is terug te zien op de VARA website: http://tinyurl.com/cn44dp.